

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR.286
din data de 11.07.2011**

Dosar nr.: 325/2010.

Petiția nr.: 6735/25.06.2010.

Petent: P S H G

Reclamat: Facultatea de Medicină din cadrul Universității Ovidius Constanța, Poliția Municipiului Constanța, Oficiul Român pentru Imigrare.

Obiect: refuzul eliberării unui document ce permitea plata taxei de școlarizare, refuzul înregistrării unei reclamații împotriva conducerii Universității Ovidius Constanța, refuzul Oficiului Român pentru Imigrări de a prelungi dreptul de ședere.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților.

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului:

I.1.1. P S H G cu domiciliul ales în

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamațiilor:

I.2.1. Facultatea de Medicină din cadrul Universității Ovidius Constanța cu sediul în Constanța, B-dul Mamaia, Nr.124, județ Constanța;

I.2.2. Poliția Municipiului Constanța cu sediul în Constanța, Str. Ștefan cel Mare, Nr.103, județ Constanța;

I.2.3. Oficiul Român pentru Imigrare cu sediul în București, str. Lt. Col. Marinescu C-tin 15A, Sector 5.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

1. Petentul se consideră discriminat pentru că i s-a refuzat eliberarea unui document ce-i permitea să plătească taxele de școlarizare, acesta fiind exmatriculat și în baza exmatriculării nemaibeneficiind de dreptul de ședere pe teritoriul României, a fost repatriat.

III. Procedura de citare

1. Părțile au fost citate prin adresele 7157/15.09.2010, 7156/15.09.2010, 7155/15.09.2010, 7158/15.09.2010.

2. La termenul de audieri din data de 07.10.2010, Oficiul Român pentru Imigrări a fost prezent, restul părților nu au fost prezenți, emițând un punct de vedere.

IV. Susținerile părților Susținerile petentului.

1. Petentul susține că este discriminat deoarece i s-a refuzat eliberarea unui document ce-i permitea să plătească taxele de școlarizare, în acest fel nu poate fi înregistrat, până când poliția de imigrare îl depositează acasă, pentru a obține un permis de rezidență anuală, care se reînnoiește din baza de plată a taxei de școlarizare.

2. Petentul a primit un billet de hârtie care nu are legătură cu ceea ce solicita petentul, chiar și în spațiul blanked stânga pentru a fi completat, complet diferit de documentul solicitat.

3. Toate eforturile petentului de a rezolva situația, au fost ignorate, din partea secretaului, prodecan, decan, rector și prorector. Când a fost contactat de biroul de relații internaționale, răspunsul să aștepte până următorul an și să aplice din nou, urmând să înghețe anul școlar.

4. Petentul se plânge și împotriva Poliției Municipiului Constanța pentru faptul că i-a fost refuzată o reclamație împotriva conducerea Universității Ovidius pe motiv că este cetățean străin.

5. Petentul se îndreaptă și împotriva Oficiului Român pentru Imigrări pentru că nu i-a fost aprobată prelungirea dreptului de ședere în țară.

Susținerile părților reclamate

1. Prin punctul de vedere emis și înregistrat cu nr.7815/04.10.2010, partea reclamată, **Universitatea Ovidius din Constanța**, susține că propunerea de exmatriculare s-a făcut în baza situației financiar-contabile înaintată de secretariatului Facultății de Medicină, de către serviciul contabilitate, la sfârșitul anului calendaristic 2009, dată la care petentul nu achitase nimic din suma aferentă taxei de școlarizare.

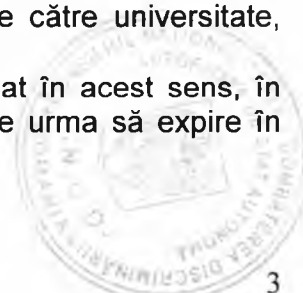
2. Decizia a fost făcută publică și afișată la avizierul secretariatului Facultății de Medicină, petentul nesolicitând secretariatului nici o copie a susnumitei decizii. Informarea studenților prin intermediul avizierelor de la secretariate este metoda uzuală, întrucât aceștia, îndeosebi studenții străini, obișnuiesc de cele mai multe ori să locuiască în alte locații decât cele oferite de Universitate, respectiv în apartamente închiriate, fără a informa facultatea asupra domiciliului în fapt, din România.

3. Prin punctul de vedere depeșat la dosar, **Poliția Municipiului Constanța** susține că în temeiul sesizării s-au efectuat verificări, stabilindu-se că petentul s-a transferat în anul II de la o facultate similară din Ucraina la Univ. Ovidius, a urmat cursurile anilor II și III ai Facultății de Medicină Generală până la data de 18.01.2010 când, pe baza Deciziei nr.7/18.01.2010 a rectorului Universității Ovidius, a fost exmatriculat împreună cu alți 12 studenți străini pentru neplata taxelor de școlarizare pentru anul universitar 2009-2010, în conformitate cu disp. Prev. De O.G. nr.22/29.08.2009.

4. În fapt, petentul trebuia să achite taxele de școlarizare corespunzătoare anului universitar 2009-2010 până la termenul 01.10.2009, dar nu a achitat taxele de școlarizare nici până la data de 31.12.2009.
5. Din verificări a rezultat faptul că cetățeanul egiptean a achitat, taxa de școlarizare la data de 15.01.2010, respectiv după emiterea deciziei de exmatriculare.
6. Cu ocazia verificărilor s-a procedat la invitarea petentului la sediul poliției, în acest context constatându-se că nu locuiește la adresa declarată de acesta la Oficiul Român pentru Imigrări, iar contractul pe care acesta l-a depus cu ocazia prelungirii vizei de ședere în România nu este regăsit în evidențele Serviciului Social al Universității Ovidius, în această cameră locuind cu contracte de închiriere în anul universitar 2009-2010 patru studenți.
7. Petentul, nici nu era cunoscut și nici nu a luat legătura cu polițiștii din cadrul compartimentului pentru Centrul Universitar, pentru depunerea vreunei petiții sau reclamație scrisă, în acest sens.
8. Referitor la un alt cetățean danez A. M. H., acesta a înțeles îndrumările polițiștilor și în consecință a inițiat procedura de reînmatriculare, fiind reînmatriculat în anul universitar 2010-2011. În aceeași situație se mai află încă 7 studenți din cei 12 care au fost inițial exmatriculați.

V. Motivele de fapt și de drept

1. În fapt, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), că presupusul tratament discriminatoriu are în vedere situația în care Universitatea în cauză a decis exmatricularea petentului, de aici decurgând o serie de consecințe ce aveau în vedere situația în care acesta era înscris la o universitate din țară, culminând cu repatrierea petentului.
2. Astfel, față de cele depuse în cadrul prezentei cauze, reținem că petentul, cetățean egiptean, înscris în cadrul Universității Ovidius, Facultatea de Medicină Generală, din Constanța, avea obligația de plată a taxei de școlarizare, conform dispozițiilor prevăzute de O.G. nr.22/29.08.2009, până la data de 01.10.2009, pentru anul universitar 2009-2010.
3. Conform actelor depuse la dosarul cauzei, plata taxei de școlarizare a fost efectuată de către petent, în data de 15.01.2010, prin virament bancar, fără a face dovada către universitate, confirmarea plății ajungând la facultate în data de 22.01.2010.
4. În aceste condiții, Universitatea Ovidius, în data de 18.01.2010, pe baza Deciziei nr.7/18.01.2010 a rectorului Universității Ovidius, a decis exmatricularea împreună cu alți 12 studenți străini, a petentului, pentru neplata taxelor de școlarizare pentru anul universitar 2009-2010.
5. Relativ la cele prezentate, de reținut că, față de situația petentului, a existat un student care deși a fost exmatriculat, acesta a revenit, în cadrul universității, solicitând reînscris, în baza unei cereri, fiind reînscris de către universitate, conform normelor în domeniu.
6. Neputând face dovada reîncadrării, deși a fost consiliat în acest sens, în luna mai i-a fost anulat dreptul de ședere în România, care urma să expire în luna a 11 2010, fiind repatriat.

7. În drept, Colegiul Director reține dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la **art.14** dispune că *"Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație."*

8. **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, care la **art.1** dispune interzicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație"* și **paragraful 2** *"Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1"*.

9. Conform definiției discriminării, dată de O.G. 137/2000 care la art.2 alin.1 prezintă **condițiile generale ale faptelor de discriminare**, putem considera o faptă ca fiind discriminatorie, dacă suntem în prezența unei *diferențe, bazată pe un criteriu, ce aduce atingere unui drept prevăzut de normele legale interne și internaționale, fără să existe o justificare obiectivă în ce privește respectiva diferențiere.*

10. Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională, **dupa cum dispune și O.G. 137/2000, care la art.1 alin.2** prevede că *"Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: .....*"; **art.2 alin.1** *"..... restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, ...*", precum și **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.1 alin.1** *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege, ...*".

11. Analizând faptele expuse în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de **art.14** din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **induc distincții între situații analoge și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, *"trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă"* (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

12. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat **principiul Egalității** ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității **exclde ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv** (vezi Sermide Spa vs. Cassa Conguaglio

Zuchero and Others, cauza 106/83, 1984 ECR 4209, paragraf 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Sinetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) vs. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01, Jippes and others 2001 ECR I-5689, parag.129).

13. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art.2 alin.1 din O.G. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite, cumulativ, elementele constitutive ale art.2. Pentru a ne afla în domeniul de aplicare al art.2 alin.1, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute la articolul în cauză, deasemenea trebuind să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit, datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat mai sus. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folositei sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

14. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile, sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicat (22.10.1996 Stubbings et autres vs. Royaume-Uni, parag.75).

15. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează, în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 din ordonanță, cuprins în Capitolul I – Principii și definiții, și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II – Dispoziții Speciale, secțiunea I-VI din Ordonanță.

16. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 din Ordonanță, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentei, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței ori exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

17. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art.2 din ordonanță, comportamentul în speța atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor de contravenționale prevăzute și sancționate de O.G.137/2000.

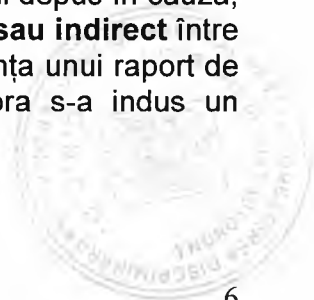
18. **Colegiul** reiterează că un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un **criteriu interzis**. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant, în circumstanțe similare sau comparabile. Or, **discriminarea directă** presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu: origine rasială sau etnică, religie, etc). Din acest punct de vedere discriminarea directă presupune o **legătură de cauzalitate** identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării.

19. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în art.2 al O.G. 137/2000, republicată, în particular, prin utilizarea sintagmei „**pe bază de**”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, „**pe bază de...**”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (*tratamentul diferențiat*) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (*origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, etc.*) invocat de către reclamant (**petent**), constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată pârâtului (**reclamatului**).

20. Astfel, **natura discriminării**, sub aspectul ei **constitativ**, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul **discriminării indirecte**, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.3 din O.G. 137/2000, republicată, cu precizarea că **raportul de cauzalitate este indirect**, și cu atât mai mult în cazul **hărțuirii**, așa cum este reglementată în art.2 alin.5 al ordonanței mai sus menționate. În cazul hărțuirii, **raportul de cauzalitate este direct**, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiuitor, în speța „*comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convongeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.*”

21. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care prin decizia civilă nr.1530/2009, precum și decizia civilă nr.2758/2009.

22. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze, din întreg probatoriul depus în cauză, măsura în care poate fi reținut un **raport de cauzalitate direct sau indirect** între faptele imputate și un eventual criteriu invocat, respectiv existența unui raport de analogie sau comparabilitate între persoane în privința cărora s-a indus un tratament mai puțin favorabil.

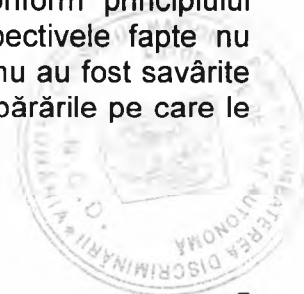
23. În cauza Coleman vs. Attridge Law, Steve Law, cât și în cauza Centrum Voor Gelijkheid van Kansen en Voor Racismebestrijding vs. Firma Feryn NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, **potrivit principiului inversării sarcinii probei**, revine reclamantului (nn petentului) sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise. Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding vs. Firma Feryn NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008). În mod similar, potrivit art.20 alin.6 din O.G. 137/2000, republicată, „*Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea, îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare*”.

24. Astfel, reținem că O.G. 137/2000, prevede în sarcina petenților o minimă obligație, în ce privește dovedirea existenței unor fapte care „*permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte*”, astfel cum este redată de art.20 alin.6 din O.G. 137/2000, „*iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi ca faptele nu constituie discriminare. În fața Colegiului director se poate invoca orice mijloc de proba, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.*”

25. În aceeași ordine de idei, art.11 alin.1 lit.e din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, dispune, în ce privește **cuprinsul** petițiilor privind *acte sau fapte de discriminare*, că acestea vor cuprinde, printre altele, „*arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere*”.

26. Dispoziții similare, cu privire la administrarea probatoriului în fața Consiliului, respectiv cadrul general de desfășurare a acestei proceduri, ne sunt oferite de Capitolul V, Secțiunea I din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor.

27. Mai mult, în ce privește minimul de obligație al petentului în dovedirea faptelor pe care le reclamă, art.72 din Procedură stabilește în sarcina acestuia obligația de a dovedi existența faptelor, iar reclamatul, conform principiului inversării sarcinii probei, are obligația de a dovedi că respectivele fapte nu constituie fapte de discriminare, conform legislației în vigoare, nu au fost savărite de către acesta, faptele nu există, etc., formulându-și astfel apărările pe care le consideră necesare în cauză.

28. Astfel, față de cele expuse, reținem trei capete de cerere ale petentului, respectiv tratamentul la care a fost supus de către Universitatea Ovidius din Constanța, prin exmatricularea acestuia, refuzul reprezentanților Poliției Municipiului Constanța de a soluționa o sesizare cu privire la comportamentul conducerii universității și neaprobarea cererii de prelungire a șederii de către Oficiul Român pentru Imigrări.

29. Astfel, în ce privește **primul capăt de cerere**, reținem că petentul avea obligația de plată a taxei de școlarizare, până în luna a 10-a, din anul 2009.

30. Pe baza documentelor contabile, reclamatul, Universitatea Ovidius din Constanța, emite în data de 18.01.2010 decizia de exmatriculare pentru neplata taxei de școlarizare, decizie ce privește mai mulți studenți din cadrul universității.

31. Conform probelor depuse la dosar, petentul a efectuat plata taxei de școlarizare în data de 15.01.2010, prin virament bancar, fără a face dovada către universitate, confirmarea plății ajungând la facultate în data de 22.01.2010.

32. Conform normelor în domeniu, studentul are obligația de a solicita reîncadrarea în an. Petentul nu s-a prezentat pentru a discuta situația și nici nu a solicitat reîncadrarea.

33. Cu privire la situația petentului, este prezentată o situație comparabilă, respectiv un student exmatriculat prin aceeași decizie, dar trebuie avut în vedere faptul că persoana vizată a solicitat reîncadrarea, pe când petentul nu a solicitat acest lucru, deși avea posibilitatea.

34. Astfel, față de cele prezentate, relativ la primul capăt de cerere, Colegiul reține că faptele prezentate **nu sunt fapte de discriminare**, față de lipsa unei situații comparabile și neexistența unui tratament diferențiat.

35. Cu privire la **capătul de cerere ce privește nesoluționarea unei sesizări de către IPJ Constanța**, reținem că reclamatul depune probe la dosar, în sensul în care sesizarea acestuia a fost primită, soluționată și transmisă către petent, în format electronic.

36. Astfel, față de dispozițiile art.20 alin.6 din O.G. nr.137/2000, republicată, ce privesc obligația reclamtului, conform principiului inversării sarcinii probei, care dispune că acesta are obligația de a dovedi că respectivele fapte nu constituie fapte de discriminare, conform legislației în vigoare, nu au fost savârșite de către acesta, faptele nu există, etc., formulându-și astfel apărările pe care le consideră necesare în cauză, Colegiul reține că **fapta sesizată de către petent, nu există**, devreme ce reclamatul **IPJ Constanța**, dovedește prin probe depuse la dosar, că sesizarea petentului a fost primită, soluționată și transmisă către acesta.

37. Petentul, neputând face dovada reîncadrării, deși a fost consiliat în acest sens, în luna mai a anului 2010, i-a fost anulat **dreptul de ședere** în România, care urma să expire în luna noiembrie 2010, fiind repatriat în țara de origine.

38. Astfel față de capătul de cerere ce privește **neaprobarea cererii de prelungire a șederii** de către Oficiul Român pentru Imigrări, Colegiul reține că, în cauză, reclamatul prezintă justificare obiectivă, în sensul în care petentul beneficia de dreptul de ședere, în baza înscrierii acestuia în cadrul unei universități din țară. Astfel, considerăm că măsura dispusă de către reclamatul Oficiul Român pentru Imigrări, a avut în vedere un scop legitim, măsura în speță fiind justificată obiectiv. În acest sens, conform celor prezentate, reținem față de

acest ultim capăt de cerere, **neexistența elementelor constitutive ale faptelor de discriminare.**

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. În ceea ce privește refuzul eliberării unui document, nu se constată existența unor fapte de discriminare conform O. G 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată
2. În ceea ce privește nesoluționarea plângerii de către poliție, aspectele sesizate nu s e confirmă.
3. În ceea ce privește neaprobarea cererii de prelungire a șederii de către Oficiul Român pentru Imigrări, nu se întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare conform O. G 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată
4. Clasarea dosarului.
5. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.
6. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

DEZIDERIU GERGELY - Membru

HALLER ISTVAN - Membru

DRAGOȘ TIBERIU NIȚĂ- Membru

POP IOANA- Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE - Membru

VLAȘ CLAUDIA SORINA- Membru

Data redactării: 14.07.2011

Hotarare redactata de: Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul Director
Vasile Daniel – Asistent Colegiul Director

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

